

[Stauning.]

lægger denne Opgørelse nogen overdreven Værdi, maa jeg paa den anden Side anse det for letsindigt — og meget mere end det, for øvrigt —, at denne Opgørelses Resultat for længst er blevet afgivet til Pressen. Den højtærede Minister retfærdiggjorde sig selv og Udvalget og Regeringen paa to Steder i sin Tale med Hensyn til Offentliggørelser og oplyste, at Regeringen ikke havde udspremt den Usandhed, at Bankens Driftsunderskud var 2 Mill. Kr.; det var, som bekendt, mindre end 300 000 Kr. Det var ikke Regeringen, der havde udspremt det — det havde jeg nu heller ikke tænkt mig. Den højtærede Minister oplyste endvidere, at Udvalget beklagede det Fortrolighedsbrud, der var sket ved Offentliggørelsen af den Opgørelse, der angiver et ca. 42 Mill. Kr. større Tab, end man hidtil havde regnet med. Ja, jeg synes ikke, man behøver at høre til Opdagelsespolitiet for at finde ud af, hvorledes det er sket; den højtærede Minister kunde selv have fundet ud af det, hvis det da havde haft hans Interesse. Han kunde f. Eks. have set efter paa den Liste over Personer, der i længere Tid har gaaet med Bankudvalgets Beretning, og deraf slutte, hvilke Blade de havde Forbindelse med. Og paa den anden Side var det ogsaa muligt uden nogen stor Skarp-sindighed at være klar over, hvor Kilden er til de Indskretioner — Fortrolighedsbrud, som man kalder det —, som har fundet Sted. Men ellers har vi jo da Politiet, hvis Ministeren ikke selv kan. Jeg kan huske, at netop for et Aar siden stod der i „Social-Demokraten“ en Meddelelse, som var rigtig i alle Henseender, men man holdt ikke af den, og saa sendte man Politiet ud for at undersøge, hvor den stammede fra. Hvorfor ikke gøre noget lignende her, hvor det drejer sig om store Statsinteresser? Den Gang var der ikke Spor af Statsinteresser deri, men her drejer det sig om store Statsinteresser, hvorfor sætter man saa ikke Opdagelsespolitiet i Gang, naar man ikke selv er i Stand til at finde de skyldige? Naa, jeg tror, som sagt, i og for sig ikke, det er nødvendigt at gøre saa meget ud af det, for Ministeren kan ganske bestemt selv paa-vise, hvorfra Meddelelsen stammer, ingen, der har fulgt denne Sag i Pressen, behøver at være i mindste Tvivl om, hvorfra disse Meddelelser stammer. Den Skade kunde Ministeren utvivlsomt have afværget. Selv om han nu vil fralægge sig enhver Delagtighed og ethvert Ansvar for Offentliggørelsen, er der ingen Tvivl om, at Ministeren ved i Tide at tage sig af denne Sag kunde have

afværget den Skade, disse Offentliggørelser naturligvis har forvoldt.

Ministeren siger i sin Fremsættelsestale, at han har fulgt Udvalgets Arbejde hele Tiden, og at det har været et stort og samvittighedsfuldt Arbejde, der er gjort. Det sidste tvivler jeg slet ikke om, og naar Ministeren siger, at han hele Tiden har fulgt Arbejdet, tror jeg selvfølgelig ogsaa det. Men naar det er Tilfældet, forstaar jeg ikke, at Ministeren ikke i Tide siger: Denne Opgørelse maa vi være uhyre forsigtige med ikke kommer ud til Offentligheden; denne Opgørelse maa vi have undersøgt ogsaa ved Bankens egen Medvirken, og den maa henligge til Udsendelse i det Øjeblik, hvor Banken udsender sit Regnskab og sin Beretning med sin Opgørelse og Forklaring, eventuelt ledsaget af Revisionens Forklaring. Saa havde Ministeren handlet forsvarligt, saa havde Offentligheden paa en Gang faaet de forskellige Dokumenter og Argumenter til Belysning af, hvorledes disse Tal var kommet frem; men man fik det paa den skadeligst mulige Maade: det store Tal, den opskruede Værdiansættelse eller rettere forringede Værdiansættelse paa et Tidspunkt, hvor det ikke kunde andet end virke skadeligt, fordi det ikke fulgtes, og ikke kunde følges, af en vejledende Forklaring.

Disse 14 Dages offentlige Diskussion, eller hvær meget det er — saa kan man kalde Opgørelsen et Overbud eller et Underbud, hvad man vil —, har naturligvis skadet Banken, og enhver Skade overfor Banken er ogsaa en Skade overfor Kautionisten, for Staten. Jeg er ganske paa det rene med, at det selvfølgelig har ligget udenfor Ministerens Tanke at udøve denne Skade, men det kan ikke nægtes, at selv i Fremsættelsestalen var Ministeren ude efter lidt Sensation. Det kom og skulde jo komme som en Bombe, at just Aftenen eller Dagen før havde Ministeren faaet at vide, at Bankens Revisorer ikke var enige med Bankraadet. Det virkede paa Tilhørerne, det virkede paa Pressen som en Bombe: Tænk, Bankens Revisorer siger, at der er 8½ Mill. Kr. for lidt afskrevet eller hensat af Bankraadet og Direktion. Der maa formodentlig foreligge til Klaring af denne Sag en Dokumentation, en Redegørelse fra Bankens Revisorer, som klart belyser, hvorfor de har taget dette Standpunkt. Jeg ved, at Bankens Revisorer er særdeles pligtopfyldende Mænd, forstandige, statstro Mænd, der er ingen Tvivl om, at de for deres Del har givet al den Begrundelse, som kan gives i dette Forhold. Jeg synes, at Ministeren bør meddele, hvad denne Redegørelse indeholder til Forklaring